

Psicoestimulants: aplicacions clíniques més enllà del TDAH

Josep Artigas. Neuropediatra. C. H. Parc Taulí.

El TDAH no es contempla com a una entitat categòrica, sinó com un trastorn de caràcter dimensional que comporta una major o menor dificultat per a certes funcions adaptatives pròpies de la nostra espècie.

Aquesta visió ve recolzada per les troballes cognitives i genètiques generades en els últims anys. En el terreny cognitiu s'ha passat d'un model de dèficit nuclear a un model de dèficit múltiples. La proposta genètica d'un gen per a una conducta o un gen per a un trastorn, no ha aportat dades convincents. Al contrari, els estudis de lligament recolzen el caràcter poligènic, el pleiotropisme, l'heterogeneïtat genètica i la contribució de factors epigenètics. La percepció del TDAH com un trastorn on es comparteixen amb altres trastorns del neurodesenvolupament dèficit cognitius i gens de susceptibilitat, obre noves perspectives cap a la comprensió del funcionament del cervell i també una nova via d'intervenció terapèutica.

Dos exemples, basats en les comorbiditats del TDAH, són la utilització del metilfenidat com a complement terapèutic en l'autisme i en la dislèxia. En el cas de l'autisme associat a TDAH, el metilfenidat s'ha mostrat eficaç no sols en el control de la hiperactivitat, sinó també en la comunicació social, en l'atenció conjunta i en l'autoregulació, aspectes més genuïns de l'autisme que del TDAH.

En el cas de la dislèxia associada a TDAH, s'ha pogut mostrar com l'administració de metilfenidat millora no sols els símptomes propis del TDAH, sinó que també millora aspectes específics de la dislèxia, com la velocitat lectora, l'habilitat fonològica i, per descomptat, la comprensió lectora.